

som nu tro, at Prygl er nødvendig, at en af Grundene til, at jeg gaar imod dette Lovforslag, er den, at jeg rent personlig har erfaret, at Prygl forbitrer, Prygl skaber Had. Der gaar endnu i denne By to Betjente, som jeg nærer et personligt Had til, fordi jeg, da jeg som ganske ungt Menneske, medens jeg læste til Eksamen og samtidig skulde skaffe mit Udkomme ved haardt legemligt Arbejde, en Morgenstund hvilede paa en Trækvogn, jeg trak ned gennem Gaden; blev anholdt af dem, fordi jeg ikke passerede Gaden, skønt der ingen Færdsel var saa tidlig paa Morgenstunden. Det var lige uden for Klampenborgstationen, hvor Gaden er bred. Jeg blev anholdt og kastet i Arresten med det samme. Men ikke nok med det. Jeg fik Lussinger af de paagældende. Jeg fandt ikke paa at klage, hvad kunde det nytte? Hvem vilde bekymre sig om saadant, hvad vilde der komme ud deraf? Som jeg er bleven behandlet, ere sikkert ogsaa mange andre unge Mennesker bleven behandlede. Det bed ikke saa stærkt paa mig. Jeg fattede et Had til disse Betjente, og hver Gang jeg har faaet at vide, at Børn, unge Mennesker og andre ere bleven mishandlede af Betjente, har jeg sagt til mig selv: Dette skal hævnnes, ikke just paa de paagældende Personer, men ved, at vi ved Lovgivningsmagts Hjælp søge at skaffe et Grundlag til Veje, hvorved saadanne Retsovergreb ikke kunne finde Sted.

Den største Anke, som kan rettes mod det foreliggende Lovforslags § 2, er, at der lægges en vældig Magt i vore Retsbetjentes Haand. Jeg har ingen Tillid til vore Retsbetjente i Almindelighed. Jeg har adskillig Tillid til en stor Del af vore Dommere. Deres Humanitetsfølelse er udviklet i Aarenes Løb. Men jeg har ikke den samme Tillid til vore menige Retsbetjente. Det er en daarlig Aand, som besjæler mange af dem. I det københavnske Politi vilde der raade en bedre Aand, hvis det var lært Politiet at tage lempeligere paa de mange Mennesker, det mellem Aar og Dag faar med at gøre. Her forarges man over, at en Person i beruset Tilstand overfalder sagesløse Personer. Jeg forarges ogsaa derover, men der er noget, jeg forarges endnu mere over, og det er, at voksne Mænd i Kraft

af deres Stilling give sig til at prygle løs paa Børnene for at faa dem til at tilstaa sig skyldige i den Forbrydelse, de sigtes for, og det er sket i mange Tilfælde. Den ærede Justitsminister nedsatte for nogle Maaneder siden en Kommission i Anledning af, at en Dreng paa 16 Aar, der var sigtet for Brandstiftelse, efter at være løsladt havde oplyst, at der var blevet aftunget ham en Tilstaaelse, fordi der var blevet strøet Kløpulver i hans Seng, og fordi han var bleven gennempisket hver Dag i Arresten. De tre voksne Mennesker, der havde Del i dette Arbejde, gaa fri og frank omkring, det er ikke Voldsmænd og Bøller, det er ikke Folk, hvis Skarnstreger man bliver forarget over. Jeg synes, det er mærkværdigt, at de samme Folk, der have en haard Haand over for de af Samfundet, der ere voksende op i Smuds og Prostitution og Elendighed og derfor ere blevene daarlige Mennesker, som gøre sig skyldige i Overgreb, kunne tie til, at disse Bølleovergreb begaas af Personer i Øvrighedens Tjeneste. Jeg kunde nævne andre Tilfælde, men jeg anser det for overflødig. Skal Retsfølelsen i Folket styrkes, maa i alt Fald det først statuere, at Folk, der ere ansatte i Politiets Tjeneste, ikke kunne prygle uden at straffes. Men hvem taler om det, naar de begaa Bølleoverfald mod ulykkelige smaa? Hvor naar har „Kristeligt Dagblad“ sagt noget om Storeheddinge-Sagen, noget om Kioskdrengen, der blev pryglet, eller om Sagenovre i Odense, hvor en Dreng fik Prygl af Fatigbestyreren? Hvor er Forargelsen der?

Der er Tale om, at Bølleuvasenet er i Stigen, at Folk oftere end tidligere slaa hinanden til Jorden, at det gror med Bøller her i København. Man har sagt, at Bøller og Bølleuvasen trives paa Landet, og der er andre, der have sagt det modsatte, skønt de have stemt for Prygl. Det ærede Medlem for Nibe (Kvist) udtalte en Gang i sin Valgkreds, at det var kun i København, man havde Bøller, ude paa Landet kendte man ikke saadant noget, men dog er der adskillige af hans Meningsfæller, der holde paa det modsatte. Selvfølgelig er der Bølleuvasen baade paa Land og i By, men det er i Aftagende. Der drikkes mindre, slaas mindre, der er mindre Raahed, der er Opgang og Fremgang i al-